

SLOVENSKI NAROD

Izhaja vsak dan popoldne, izvzemši nedelje in praznike. — Inserati do 30 petit à Din 2.— do 100 vrst Din 250. večji inserati petit vrsta Din 4.— Popust po dogovoru. Inseratni davek poseben. «Slovenski Narod» velja letno v Jugoslaviji 144.— Din, za inozemstvo 300 Din.

Rokopisi se ne vračajo.

Naše telefonske številke so 3122, 3123, 3124, 3125, in 3126.

Naše telefonske številke so 3122, 3123, 3124, 3125, in 3126.

Pred ureditvijo finančnih problemov Jugoslavije

V Beograd je pozvan bivši českoslovaški finančni minister dr. Engliš, evropska kapaciteta, kot ekspert za rešitev naših finančnih problemov

— Praga, 7. februarja. »Češko Slovo« objavlja zanimivo vest, da je kralj Aleksander potom našega poslaništva v Pragi povabil v Jugoslavijo bivšega českoslovaškega finančnega ministra, vseuciškega profesora v Brnu dr. Karla Engliša, ki je znan finančni strokovnjak. Vabilo je baje v zvezi z reformo davčne politike v Jugoslaviji, ki naj bi pripomogla h gospodarski in finančni konsolidaciji države. Dr. Engliš je laskavo vabilo našega kraja sprejet in odpotuje te dni v Jugoslavijo.

Dr. Karel Engliš je ena od najuglednejših finančnih kapacetov današnje Evrope. Českoslovaška republika je imela redko srečo, da je v historičnem trenutku reforme svoje valute razpolagala z

ženjalno odločnostjo dr. A. Rašina, a ko je treba pristopiti ureditvi težavnih davčnih in proračunskih problemov ji je bila na razpolago dragocena moč dr. Engliša. Dr. Engliš je bil dvakrat fi-

nančni minister: v l. 1920-21, ko je z največim uspehom dovršil Rašovo valutno reformo ter od l. 1925 do lani ko je izvedel končno ureditev čsl. državnega gospodarstva. Dr. Engliš slovi zlasti kot odličen poznavalec denarnega vprašanja ter budžetnih in davčnih problemov. Sedaj je profesor narodnega gospodarstva na univerzi v Brnu, kjer razvija odlično znanstveno delovanje. Njegovi nasveti bodo za našo državo dovoljno od velike vrednosti. Dr. Engliš je razmeroma še mlad mož: rojen je l. 1880, in je torej 49 let star.

Amnestija žalitev vladarja in političnih deliktorov

Odpuščajo se kazni in ustavljajo obtožbe zaradi žalitev kralja ter amnestirajo politični delikti po kazenskem in tiskovnem zakonu, po zakonu o volilnih imenikih in po zakonu o volitvah narodnih poslanec.

Danes je v »Službenih novinah« izšel kraljev ukaz o obširni amnestiji kaznijivih dejanj in pregreškov.

Amnestija, ki jo je izdal vladar ob priuji, preuredbi državnega stanja, je tako dajeckoszna. Obsega večino političnih deliktorov, ki se nanašajo na medstrankarsko borbo, kakor tudi na borbo proti državnemu stanju, katera je ustvarila vidovdanska ustanova z likvidacijo te ustanove se avtomatično obsegajo v zraku vsi delki, ki so bili napravljeni proti stanju, ustvarjenemu s to ustanovo. Zato je vladar napravil svojo velikodusno poteko kot logično posledico dejstva, da se je državno stanje ustvarjeno z vidovdanskim ustanovom, izpremenjeno.

Zato je vladar napravil svojo velikodusno poteko kot logično posledico dejstva, da se je državno stanje ustvarjeno z vidovdanskim ustanovom, izpremenjeno.

Amnestija ne pomeni samo odpustitev kazni, ki so bile že izrecene, ampak je izredno dajeckoszna tudi zaradi tega, ker oprošča kazniva dejanja, ki so bila storjena pred 6. januarjem l. 1929, tudi v onih slučajih, kjer je kazensko postopanje še v teklu, ter celo v onih, kjer se še sploh ni začelo. S tem stališčem je smatrati to vladarjevo amnestijo za najširšo od vseh doslej izdanih, ker pomeni popo no abolicijo procesov in kaznivih dejanj gotovega znacaja sploh.

V posameznostih so amnestirana kazniva dejanja po §§ 91 b in v, 92, 95, 103 in 104 kazenskega zakona za kraljevino Srbijo, ki so bili razširjeni na vse ozemlje kraljevine, nadalje kazniva dejanja po §§ 47, 48 odst 2 zakona o tisku, kazniva dejanja po zakonu o volilnih imenikih od 30. maja l. 1922, kazniva dejanja po zakonu o volitvah narodnih poslancev z dne 28. novembra l. 1920, izpremenjenega z zakonom od 10. junija l. 1922.

Amnestirana so torej žalitev vladarja in v adarskem domu (§ 91 b in v, k. z.), pozivanje k nepokorščini zoper zakone, uredbe in naredbe oblasti, javno opravičevanje, hujenje in hudočestvo, ali opustitve uradnika, ki bi se izkoristil, ali sicer vzbujala neupornosti proti navedenim uredbam, istotno kdo javno en sicer prebitvalstvo draži zoper mržnjo in preziranje, naj se kaznjuje z zaporedjem do 2 let, pri čemer naj se uvažuje za občajajočo okolnost, da je kateri od njih redno napomagal, da se ljudje pomirijo.

§ 92. Kdo javno pozivlja ali izpostavlja posamežu ali preiziranju pravne ustanove, rodno familiijo, zakon ali svojmo, naj se kaznjuje z zaporedjem do 3 mesecev do 5 let.

§ 93. Če se skupi več ljudi in da skupno ugnijo pregrešek, ki je naveden v §§ 93 in 94 (kazenska ustanova od 2 mesecev do 2 let za napad na javne organe pri službenem poslu ali upor proti njemu s pretino ali silo, zapored do 3 mesecev do 4 let za dejanje, s katerim se v silo ali grožnjo prisili javnega organa za izvršitev ali opustitve uradnika posla), naj se kaznjuje z zaporedjem do petih let; om ali udeleženje po hotelj z osebnimi, omenjenimi v navedenih paragrafih grdo ravnat, se morajo kaznovati tudi z robijo do petih let, če ne bi bilo to grdo ravnanje hujje kaznivo dejanje.

Če se tak skupina, preden je njeni posamežni preizvodi kako dejanje, prestolovimo ali zgoli na opomin oblastva razide ali pomiri in pride v red, naj se kaznjuje samo kolovje z zaporedjem do 2 let, pri čemer naj se uvažuje za občajajočo okolnost, da je kateri od njih redno napomagal, da se ljudje pomirijo.

§ 93. Kdo z javnimi trditvami izmisljenih ali popadenih stvari ali z javnim zamčevanjem in zasmehovanjem državnih uredov ali zakonitih naredob oblastev ali poedinim uradnikom le-te izpostavlja mržnji in preiziranju ali izpodbjanje njih veljavni ali sicer vzbujala neupornosti proti navedenim uredbam, istotno kdo javno en sicer prebitvalstvo draži zoper mržnjo in preziranje, naj se kaznjuje v denarju od 200 do 300 Din ali z zaporedjem do 3 mesecev do 5 let.

Vendar pa javno ustno ali pisemno grajanje nedostavkov in pregreškov kakega zakona, kakor uredbe ali naredbe ali sodb ali sodnih reditev, kakor tudi njih znanstveno pretresanje in kritiziranje in kaznivo, če ne kaže oblika izražanja žaliljivega namena.

§ 94. Kdo z javnimi trditvami izmisljenih ali popadenih stvari ali z javnim zamčevanjem in zasmehovanjem državnih uredov ali zakonitih naredob oblastev ali poedinim uradnikom le-te izpostavlja mržnji in preiziranju ali izpodbjanje njih veljavni ali sicer vzbujala neupornosti proti navedenim uredbam, istotno kdo javno en sicer prebitvalstvo draži zoper mržnjo in preziranje, naj se kaznjuje v denarju od 20.000 Din ali z zaporedjem do 3 mesecev do 5 let.

Vendar pa javno ustno ali pisemno grajanje nedostavkov in pregreškov kakega zakona, kakor uredbe ali naredbe ali sodb ali sodnih reditev, kakor tudi njih znanstveno pretresanje in kritiziranje in kaznivo, če ne kaže oblika izražanja žaliljivega namena.

§ 95. Kdo z besedami, natisnjeni spisom, likom ali kakršnikoli drugim predstavljanjem ali z znaki razčlenili oblaste all politične tele ali uradnika ali državnega zvezdnika ali porotnika ali razsodnika, priki ali uvedenca ali javnega uslužbenca s priliki službenega posla, ali tudi izven kraja oblastva, vsekakor pa v pogledu službenega posla v obči, naš se kaznjuje z zaporedjem do meseca dni do dveh let. Istotako naj se kaznjuje tudi, kdo storio zoper Narodno skupščino ali poedinje njegove odbornike.

Če bi obsegala razčlenitev obrekovanje, se more kaznovati z zaporedjem do treh let.

V vseh tu omenjenih primerih razčlenitev javni oblastev, političnih telcih ali navedenih oseb more policijsko oblastvo samo tudi brez razčlenitve tožbe izročiti krivce sodišču na sojenje.

Po zakonu o tisku so manestranata dejanja na podlagi naslednjih določb:

§ 47. Kdo izziva s tiskom mržnjo zoper državo kot celoto ali verski in plemenski razdro, se kaznjuje z zaporedjem do enega meseca do enega leta in v denarju do 10.000 Din.

§ 48. odst. 2. Kdo vedoma draži en družbeni razred na drugega ali kdo zlastnemu izzivanju ali preiziranju ali zasmehovanju državnih naprav, se kaznjuje z zaporedjem do 6 mesecev.

§ 49. Kdo uvede kralj ali član kraljevskoga doma, se kaznjuje z zaporedjem do 1 do 5 let.

Kdo uvede tujega državnega poglavljarenja ali Narodno skupščino, se kaznjuje z zaporedjem do enega leta.

Obajvanje karikatur o kralju ali članih kraljevskoga doma se smatra za uvredno.

Kdo okleveta kralj ali član kraljevskoga doma, se kaznjuje z zaporedjem do 1 do 5 let.

Kdo uvede tujega državnega poglavljarenja ali Narodno skupščino, se kaznjuje z zaporedjem do enega leta.

Obajvanje karikatur o kralju ali članih kraljevskoga doma se smatra za uvredno.

Kdo okleveta kralj ali član kraljevskoga doma, se kaznjuje z zaporedjem do 1 do 5 let.

Kdo uvede tujega državnega poglavljarenja ali Narodno skupščino, se kaznjuje z zaporedjem do enega leta.

Obajvanje karikatur o kralju ali članih kraljevskoga doma se smatra za uvredno.

Kdo okleveta kralj ali član kraljevskoga doma, se kaznjuje z zaporedjem do 1 do 5 let.

Kdo uvede tujega državnega poglavljarenja ali Narodno skupščino, se kaznjuje z zaporedjem do enega leta.

Obajvanje karikatur o kralju ali članih kraljevskoga doma se smatra za uvredno.

Kdo okleveta kralj ali član kraljevskoga doma, se kaznjuje z zaporedjem do 1 do 5 let.

Kdo uvede tujega državnega poglavljarenja ali Narodno skupščino, se kaznjuje z zaporedjem do enega leta.

Obajvanje karikatur o kralju ali članih kraljevskoga doma se smatra za uvredno.

Kdo okleveta kralj ali član kraljevskoga doma, se kaznjuje z zaporedjem do 1 do 5 let.

Kdo uvede tujega državnega poglavljarenja ali Narodno skupščino, se kaznjuje z zaporedjem do enega leta.

Obajvanje karikatur o kralju ali članih kraljevskoga doma se smatra za uvredno.

Kdo okleveta kralj ali član kraljevskoga doma, se kaznjuje z zaporedjem do 1 do 5 let.

Kdo uvede tujega državnega poglavljarenja ali Narodno skupščino, se kaznjuje z zaporedjem do enega leta.

Obajvanje karikatur o kralju ali članih kraljevskoga doma se smatra za uvredno.

Kdo okleveta kralj ali član kraljevskoga doma, se kaznjuje z zaporedjem do 1 do 5 let.

Kdo uvede tujega državnega poglavljarenja ali Narodno skupščino, se kaznjuje z zaporedjem do enega leta.

Obajvanje karikatur o kralju ali članih kraljevskoga doma se smatra za uvredno.

Kdo okleveta kralj ali član kraljevskoga doma, se kaznjuje z zaporedjem do 1 do 5 let.

Kdo uvede tujega državnega poglavljarenja ali Narodno skupščino, se kaznjuje z zaporedjem do enega leta.

Obajvanje karikatur o kralju ali članih kraljevskoga doma se smatra za uvredno.

Kdo okleveta kralj ali član kraljevskoga doma, se kaznjuje z zaporedjem do 1 do 5 let.

Kdo uvede tujega državnega poglavljarenja ali Narodno skupščino, se kaznjuje z zaporedjem do enega leta.

Obajvanje karikatur o kralju ali članih kraljevskoga doma se smatra za uvredno.

Kdo okleveta kralj ali član kraljevskoga doma, se kaznjuje z zaporedjem do 1 do 5 let.

Kdo uvede tujega državnega poglavljarenja ali Narodno skupščino, se kaznjuje z zaporedjem do enega leta.

Obajvanje karikatur o kralju ali članih kraljevskoga doma se smatra za uvredno.

Kdo okleveta kralj ali član kraljevskoga doma, se kaznjuje z zaporedjem do 1 do 5 let.

Kdo uvede tujega državnega poglavljarenja ali Narodno skupščino, se kaznjuje z zaporedjem do enega leta.

Obajvanje karikatur o kralju ali članih kraljevskoga doma se smatra za uvredno.

Kdo okleveta kralj ali član kraljevskoga doma, se kaznjuje z zaporedjem do 1 do 5 let.

Kdo uvede tujega državnega poglavljarenja ali Narodno skupščino, se kaznjuje z zaporedjem do enega leta.

Obajvanje karikatur o kralju ali članih kraljevskoga doma se smatra za uvredno.

Kdo okleveta kralj ali član kraljevskoga doma, se kaznjuje z zaporedjem do 1 do 5 let.

Kdo uvede tujega državnega poglavljarenja ali Narodno skupščino, se kaznjuje z zaporedjem do enega leta.

Obajvanje karikatur o kralju ali članih kraljevskoga doma se smatra za uvredno.

Kdo okleveta kralj ali član kraljevskoga doma, se kaznjuje z zaporedjem do 1 do 5 let.

Kdo uvede tujega državnega poglavljarenja ali Narodno skupščino, se kaznjuje z zaporedjem do enega leta.

Obajvanje karikatur o kralju ali članih kraljevskoga doma se smatra za uvredno.

Kdo okleveta kralj ali član kraljevskoga doma, se kaznjuje z zaporedjem do 1 do 5 let.

Kdo uvede tujega državnega poglavljarenja ali Narodno skupščino, se kaznjuje z zaporedjem do enega leta.

Obajvanje karikatur o kralju ali članih kraljevskoga doma se smatra za uvredno.

Vladimir Gajdarov v Ljubljani

Senzacija za ljubljansko filmsko publiko - Naši novinarji pri Gajdarovu

Ljubljana, 7. februarja.

Včeraj popoldne je prispeval v Ljubljano slavni filmski igralec Vladimir Gajdarov, s katerim potuje po naših mestih tudi njegova soigralka Olga Gsovská. Na kolodvoru se je zralo mnogo radovednih Ljubljjančank, ki so pa večinoma odšle, ker je imel vlast znamenito zamudo. Nekaj jih pa je kljub mirazu vztrajalo, zlasti mladi gospodičen, ki so bile radovedne, kakšen je živ filmski igralec. Na kolodvoru sta pozdravila odlična gostja: Štefanija drame g. Pavel Golia, v imenu kina Matica pa g. Prešeren.

Gajdarov med novinarji

Ob 8.30 uri sprejemajo Gajdarov novinarje v Unionu, sem zvedel v redakciji. Ob tej urji smo se res zrali v hotelu, moja malešenka zavetna slovenska Narodno nadaljevka, »Slovenec«, »Jutraj«, »Politik«, »Vremenski in Novosti«.

Gajdarov ložira v L. nadstropju vrata štev. 2.

Po dolgem hodniku smo stopali skoraj nerozvozno. Prvi je potkal na vrata.

— Wer ist?

— Zastopnik ljubljanskega tiska.

Vstopimo: Gajdarov se nam prijavlja srečnega. Z lahkou elegantno kretnjo nas pove, naj odložimo in sedemo.

Prvo, kar ti pada v oči, je, da je Gajdarov v resnicu lepi, kakor na fotografiji. Tu je večji izgleda, kakor v filmu. V naravi vidi marsikatero plemenito in lepo poteko v njegovem obrazu, ki je na sliki ni.

Gajdarov znanec Ljubljancu g. M. Foerster nas predstavlja po vrsti.

Njegova zunanjost

Oprostite, da vas sprejemam v takih oblikah; utrujen sem. Umetnik je bil oblesen v navadno toplejšo sivo oblike s pisanima srajco z odprtimi ovratnikom. Njegove gospe Olge Gsovské nit bilo v sobi. Ko smo ga vprašali o njegovih doseganjih turneji po Jugoslaviji, nam je začel pripovedovati o tem. Govori počasi, premisljeni, z ruskim akcentom in rusko besedno konstrukcijo v stavkih. Sicer pa obvlada nemščino zelo dobro. Med pogovorom red podurki kako besedo tako, da jo izgovori po francosku. Sploh se mu vidi iz govorjenja in kretenj, da je zelo kultiviran človek in da ima velikomestno atmosfero filmskih in teatralnih umetnikov. Govori s cigaretom v roki, pri tem podpirata vse svoje misli z živahnimi kretnjami.

Gajdarov ima črne lase. Sprejel je »modrotno« pleše, zadaj pa umetniško razmišljene kode. Čelo visoko, a malo poščeno. Lepo velike rjave oči in temne košate obrvi. Nos ima lahko upognjen, nikakor pa ni to grški nos, kakor je to ugotovil »Slovenec« poročevalec. Gorenjo ustnico ima skoraj žensko fino, spodnjo pa močno, moško. V ustnih kotih mu zaigrat smehljaj, ki izraža fino ironijo, samozavest in morda še preziranje. Na svoje veliko začudenje sem opazil, da ima luknjico v bradi in sem se spomnil ljubljanskim dame, ki občutijo Gajdarova, ki pa ne more videti moškega z luknjico v bradi. Kar tepla bi takega moškega, pravi navadno.

Gajdarov o Sloveniji in naši publiki

Prirodne krasote Slovenije sem občudoval pred vsem, je rekel, ko smo ga vprašali, kakšni so njegovi vtisi v Sloveniji. Od Zagreba do Ljubljane sem užival pokrajino. Kako lepo mora biti tu šele poteti.

— Kakšna se vam pa zdi naša pubika?

— O, publika je kolosalno »nett« in kolosalno temperamentna. Take še nisem videl nikjer drugje. Malo nerodno je, če temperament občinstva prekorači meje, kakor na primer v Subotici, kjer so mi navdušene dame odrezale dlake s kožuha in tako tolkle in razbijale po vrati moje sobe, da sem mislil, da bo vse »ekiput«. Zamislio pa je, da je občinstvo reagiralo na istih krasih, kakor rusko občinstvo, čeprav ni razumevalo jezik.

Kaj pravi o filmski in gledališki umetnosti

Novinarji bi nadalje radi vedeli o citljivih Gajdarove umetnosti.

— Na to piošno vprašanje vam morem samo splošno odgovoriti. Umetnost je neomejena.

— Če odgovorim bolj konkretno, filmska umetnost mora biti dobro organizirana in to na mednarodni podlagi. Zahetiva tudi veliko denarja. Novinar ga prekine: Na kateri svoji film ste najbolj ponosni?

— No, jaz nisem ponosen, odgovori umetnik srečje. Novinarju postane nerodno. Ker tudi nemščine ne obvlada posebno dobro, se je zdela njegova zadrega še večja. Umetnik ga je pa kmalu razumel, kaj je hotel vedeti in je nadaljeval:

— Vas že razumem. Dovolil sem si samo to »vivo«. Umetnik ne sme in ne more biti »stolc«. Njegov cilj je, razvijati se. So pa filmi, ki sem jih bil vesel kakor »Padec Troje«, »Bole sužnja« in »Tragedija ljubezen«.

povod, film je pa internacionalen. Jaz dobivam pišma s Kubo in Jane, kjer lahko gledajo moje filme, ne morem pa tja v kašem gledališčem komadu.

Bodočnost filma

— Kako sodite o bodočnosti filma?

Danes se mnogo govori o barvarem in o govorčem filmu, zlasti v Ameriki. Ve to je pretirano. Amerika je moralno opazila svoje občinstvo z novotviro, ker so se tam že navečili zaljubljeni storiji s srečnim koncem. Važno vlogo bo pa nemara še igral tridimensionala film. Barvo bodo najbrž z uspehom uporabljali v prirodovoljnih filmih in tako zvanih abstraktnih filmih.

Sveda film ostane film. Občinstvo hoče pred vsem živečega duba. Hoče doživljati z umetnikom vred. Premišljaval sem mnogo o govorčem filmu, ki se pa do sedaj ni obnesel in se tudi v bodočem najbrž ne bo. Pa bodo z uspehom nemara uporabljali akustične aparate za proizvajanje repota in strelov pri kanonadi, elementarnih katastrof itd.

Razmerje do drugih filmskih igralcov

— Kako stališče zavzemate do drugih filmskih igralcov?

Zelo spoštujem Chaplinja. Lahko res, da je moj ljubljenc. Vioko cenim tudi Douglasa Fairbanksa. Njegovo telo je muzika gibanja. Le žal, da izbira sježe come ci, come ça.

Gajdarov je vstal in vstopil v stransko sobo. Uglichabil smo, če bi lahko prizgali cigarete. Umetnik se je med tem vrnil s škatlico Vardar v roki. Položil jo je na mizo. Videlo se mu je, da nekaj premišlja in v tem je najbrž pozabil ponuditi cigarete, na našo veliko žalost, kajti vsi smo strasti kadenci.

— Zakaj ste zapustili Stanislavskega?

— To je komplikirano vprašanje. Prišlo je do tega, da svet se z gospo Gsovsko ločila od gledališča in šla k filmu.

Sovjetska filmska umetnost

— Kako sodite o sovjetski filmski umetnosti?

— Za sovjetski film sem navdušen. Cilovem mora biti oprezen, kajti jaz sem sovjetski državljan in zato hočem izložiti politiko. Z umetniškega stališča je pa ruski film vreden največje hvale.

Slovo

Umetnik je bil videti utrujen. Vendar nam je začel še sam pripovedovati, kako je prišel z gospo k filmu, kakšne so dolžnosti umetnika, kako naj opremeniti film, ki razširja žal večkrat le slab okus, ker dela konesije široki masi in ker je gospodarsko podjetje. Povedal nam je, kateri so njegovi najpričujljenejši filmski režiserji itd.

Preden smo se poslovili, nam je dal avtograme. Eden poročevalcev je potegnil iz žepa nov 10 dinarski bankovec in nanj se je umetnik podpisal. Originalno, kaj ne?

Ko smo bili že na hodniku, nam je se enkrat namignil, kakor namignejo vsi slavní umetniki, vajeni oboževanja in občudovanja.

nz

Umetnik je bil videti utrujen. Vendar nam je začel še sam pripovedovati, kako je prišel z gospo k filmu, kakšne so dolžnosti umetnika, kako naj opremeniti film, ki razširja žal večkrat le slab okus, ker dela konesije široki masi in ker je gospodarsko podjetje. Povedal nam je, kateri so njegovi najpričujljenejši filmski režiserji itd.

Preden smo se poslovili, nam je dal avtograme. Eden poročevalcev je potegnil iz žepa nov 10 dinarski bankovec in nanj se je umetnik podpisal. Originalno, kaj ne?

Ko smo bili že na hodniku, nam je se enkrat namignil, kakor namignejo vsi slavní umetniki, vajeni oboževanja in občudovanja.

nz

Umetnik je bil videti utrujen. Vendar nam je začel še sam pripovedovati, kako je prišel z gospo k filmu, kakšne so dolžnosti umetnika, kako naj opremeniti film, ki razširja žal večkrat le slab okus, ker dela konesije široki masi in ker je gospodarsko podjetje. Povedal nam je, kateri so njegovi najpričujljenejši filmski režiserji itd.

Preden smo se poslovili, nam je dal avtograme. Eden poročevalcev je potegnil iz žepa nov 10 dinarski bankovec in nanj se je umetnik podpisal. Originalno, kaj ne?

Ko smo bili že na hodniku, nam je se enkrat namignil, kakor namignejo vsi slavní umetniki, vajeni oboževanja in občudovanja.

nz

Umetnik je bil videti utrujen. Vendar nam je začel še sam pripovedovati, kako je prišel z gospo k filmu, kakšne so dolžnosti umetnika, kako naj opremeniti film, ki razširja žal večkrat le slab okus, ker dela konesije široki masi in ker je gospodarsko podjetje. Povedal nam je, kateri so njegovi najpričujljenejši filmski režiserji itd.

Preden smo se poslovili, nam je dal avtograme. Eden poročevalcev je potegnil iz žepa nov 10 dinarski bankovec in nanj se je umetnik podpisal. Originalno, kaj ne?

Ko smo bili že na hodniku, nam je se enkrat namignil, kakor namignejo vsi slavní umetniki, vajeni oboževanja in občudovanja.

nz

Umetnik je bil videti utrujen. Vendar nam je začel še sam pripovedovati, kako je prišel z gospo k filmu, kakšne so dolžnosti umetnika, kako naj opremeniti film, ki razširja žal večkrat le slab okus, ker dela konesije široki masi in ker je gospodarsko podjetje. Povedal nam je, kateri so njegovi najpričujljenejši filmski režiserji itd.

Preden smo se poslovili, nam je dal avtograme. Eden poročevalcev je potegnil iz žepa nov 10 dinarski bankovec in nanj se je umetnik podpisal. Originalno, kaj ne?

Ko smo bili že na hodniku, nam je se enkrat namignil, kakor namignejo vsi slavní umetniki, vajeni oboževanja in občudovanja.

nz

Umetnik je bil videti utrujen. Vendar nam je začel še sam pripovedovati, kako je prišel z gospo k filmu, kakšne so dolžnosti umetnika, kako naj opremeniti film, ki razširja žal večkrat le slab okus, ker dela konesije široki masi in ker je gospodarsko podjetje. Povedal nam je, kateri so njegovi najpričujljenejši filmski režiserji itd.

Preden smo se poslovili, nam je dal avtograme. Eden poročevalcev je potegnil iz žepa nov 10 dinarski bankovec in nanj se je umetnik podpisal. Originalno, kaj ne?

Ko smo bili že na hodniku, nam je se enkrat namignil, kakor namignejo vsi slavní umetniki, vajeni oboževanja in občudovanja.

nz

Umetnik je bil videti utrujen. Vendar nam je začel še sam pripovedovati, kako je prišel z gospo k filmu, kakšne so dolžnosti umetnika, kako naj opremeniti film, ki razširja žal večkrat le slab okus, ker dela konesije široki masi in ker je gospodarsko podjetje. Povedal nam je, kateri so njegovi najpričujljenejši filmski režiserji itd.

Preden smo se poslovili, nam je dal avtograme. Eden poročevalcev je potegnil iz žepa nov 10 dinarski bankovec in nanj se je umetnik podpisal. Originalno, kaj ne?

Ko smo bili že na hodniku, nam je se enkrat namignil, kakor namignejo vsi slavní umetniki, vajeni oboževanja in občudovanja.

nz

Umetnik je bil videti utrujen. Vendar nam je začel še sam pripovedovati, kako je prišel z gospo k filmu, kakšne so dolžnosti umetnika, kako naj opremeniti film, ki razširja žal večkrat le slab okus, ker dela konesije široki masi in ker je gospodarsko podjetje. Povedal nam je, kateri so njegovi najpričujljenejši filmski režiserji itd.

Preden smo se poslovili, nam je dal avtograme. Eden poročevalcev je potegnil iz žepa nov 10 dinarski bankovec in nanj se je umetnik podpisal. Originalno, kaj ne?

Ko smo bili že na hodniku, nam je se enkrat namignil, kakor namignejo vsi slavní umetniki, vajeni oboževanja in občudovanja.

nz

znanl v njem berača Vrbanca. Prenesli so ga v hlev in so ga dobro odeli. Kako je začel Vrbanc v neprijeten položaj, je povdel pozneje tako-le:

— Malo sem bil lačen, nekaj sem ga imel tudi pod kapo. Na zeleneli poti sredi mesta mi je spodrsnilo, da sem padel. Z glavo sem priletel v ograjo in sem se tako udaril, da nisem mogel vstati. Tedaj pa mi je že začel lesti izrav v kosti, ki me je vsega prevezel. Prav gotovo bi bilo po meni, na me si našel dobr g. Lozar, ki me je tudi odpeljal na gorko.

V takojšnjem okolici je bilo več manjših nesreč zaradi poliedice. Posebno na Dobravi so bila kaj gladka tla in so ljudje kar po vrsti padali. Kdo je padla ga, C. se je zapeljala več metrov navzdol po klancu. Pa je imela srčno, da je odnem zdravo kožo.

Poleg predihniškega konsuma pa je padla ga. G., ki ji je poleđica spodnja tla in se udarila tako močno na glavo, da se je onesvestila. Poskodovanko so morali prenesti na njen dom, kjer je še prišla k sobi.

Pred dnevi so našli na Bregu pri Litiji zmrnjenega Dimca iz Ponovič. Do pa je bil mož že popolnoma trd in so ga odpeljali v ljubljansko bolnično. Včeraj pa se je raznesla po Litji vest, da je Dimic med tem že umrl. Bojne so mu v bolniču odrezale ob nogi in bolnik ni prenesel težke operacije. Domči so se vsi obupani obrnili telefonico na bolniško upravo, ki pa je odgovorila, da je ponosredno Dimic še priživljenju.

Naša zunanja trgovina v. 1928

Generalna direkcija carin je objavila podatke o našem uvozu v decembetu. Iz njih je razvidno, da je bil naš uvoz v decembetu lanskega leta v primeri z uvozom v decembetu predlanskega leta po težji večji, po vrednosti pa manjši. V decembetu lanskega leta smo uvozili 140.122 ton blaga v vrednosti

Sekula Jenö:

Suženj in Rimljanka

Roman.

Trgovec s sužnji in goveda brez gospodarja.

V.

Opotekal sem se in kolena so se mi šbila. V ušesih mi je šumelo. Komaj sem dohitel trgovca s sužnji.

Mož se je opetovano ozrl in me pričinjal, naj ne zaostajam.

— Pogum, dečko, vse bo dobro. Kmalu bova doma. Do doma je komaj nekaj rimskij stadij. Dom si pa odpočiješ. Tudi vina ti dam. Tople hrane dobis in ležal boš lahko do večera.

— Kaj namerava početi z menoj?

— Sem vprašal prestrašeno.

— Nič. Samo branil in branil te bom. Nočem, da bi te doletela kaka nezgoda. Dober dečko si.

Neznančev jezik se mi je zdej čudil. Takoj sem spoznal, da mu latinščina ne gre dobro. Vpletal je grške, egiptovske, hebrejske, asirske, starohaldeške in punske izraze. In čudno — razumel sem ga. Bilo je, kakor da je posvetila v moje nove možgane tajna lue.

Razumel sem razne jezike, ki so jih govorili v babilonski zmeščavi naši predeti, raztreseni po mestih, pokopani v pesku na dnu Sredozemskega morja. Ni bilo človeškega glasu, čigar skritega pomena bi takoj ne ugani. Kajti presell sem se bil v stari vek ne le telesno, marveč v meni se je bil razvilit duh mojih prednikov. Toda govoriti nisem znal. Bil sem kakor žival, pa njen pes in nič več. Pes ki skuša uganiti želje svojega gospodarja po premikanju ustnic in rok. In trgovec s sužnji ni ravnal z menoi zman kot z vestimi, pametnimi psom. Opetovanju mi je pozdrževal, ko sem se ustavil, ali pa je tlesknil z jezikom, češ, naj se požurnim. Sam menda ni vedel, v katerem jeziku naj govoriti z menoj. Ravnal je z menoj kakor z igubljeno živino, ki jo hoče zvabiti svojo stajo.

— Hrto, htro! Kmalu bo dan! — mi je prigoval in me vlekel za usnjene robe plasča. Pot je naču vedenja imino anufreja.

Hladen veter je pihal skozi odprtia vrata, opremljena z želesno mrežo. Na vrath je stala iz bronja vltva quadrija. Mraz me je spretelel. Spomnil sem se vseh grozot prejšnjega dne, ko sem moral stati sredi arene in boriti se z divjimi zvermi. Nekotide sem pospešil koraže. Trgovec s sužnji mi je potrepljal po ramu, kakor da je uganil moje skrivne misli.

— Ne boj se. Ti prideš sem. Jaz te bom branil.

Vstopila sva v mesto. Lepe, snažne ulice so naču pozdravile. Povsod so stali grški in jonski stebri, krasne marmornate plošče, poslopja iz rdeče opake, tu pa tam kip ali slavolok. Med hišami so bile nategnjene vrvi, na katerih pa so sušili siromašni ljudje ob lepem vret-

menu perilo. Od Dunava je pihal hladen vetrč. Vhod v pristanščo so obsevale baklje, ki so bile nekak morski svetilnik in so služile za znamenje bojnim ladjam, plovečim med otoki.

Bilo mi je, kakor da me je zanesla usoda v kako italijansko mesto. Tudi hodniki so bili tlakovani z velikimi štiroglatimi kamnitimi ploščami, kakor v italijanskih pristaniških mestih. Da nisem vedel, da je to Aquincum in da se razprostira nad menoi nebo starega veka, bi bil misil, da me je usoda zanesla v kako pristaniško mesto kje na zapadni obali Jadranskega morja.

— Pogum, dečko, vse bo dobro. Kmalu bova doma. Do doma je komaj nekaj rimskij stadij. Dom si pa odpočiješ. Tudi vina ti dam. Tople hrane dobis in ležal boš lahko do večera.

— Kaj namerava početi z menoj?

— Sem vprašal prestrašeno.

— Nič. Samo branil in branil te bom. Nočem, da bi te doletela kaka nezgoda. Dober dečko si.

Neznančev jezik se mi je zdej čudil. Takoj sem spoznal, da mu latinščina ne gre dobro. Vpletal je grške, egiptovske, hebrejske, asirske, starohaldeške in punske izraze. In čudno — razumel sem ga. Bilo je, kakor da je posvetila v moje nove možgane tajna lue.

Razumel sem razne jezike, ki so jih govorili v babilonski zmeščavi naši predeti, raztreseni po mestih, pokopani v pesku na dnu Sredozemskega morja. Ni bilo človeškega glasu, čigar skritega pomena bi takoj ne ugani. Kajti presell sem se bil v stari vek ne le telesno, marveč v meni se je bil razvilit duh mojih prednikov. Toda govoriti nisem znal. Bil sem kakor žival, pa njen pes in nič več. Pes ki skuša uganiti želje svojega gospodarja po premikanju ustnic in rok. In trgovec s sužnji ni ravnal z menoi zman kot z vestimi, pametnimi psom. Opetovanju mi je pozdrževal, ko sem se ustavil, ali pa je tlesknil z jezikom, češ, naj se požurnim. Sam menda ni vedel, v katerem jeziku naj govoriti z menoj. Ravnal je z menoj kakor z igubljeno živino, ki jo hoče zvabiti svojo stajo.

— Hrto, htro! Kmalu bo dan! — mi je prigoval in me vlekel za usnjene robe plasča. Pot je naču vedenja imino anufreja.

Hladen veter je pihal skozi odprtia vrata, opremljena z želesno mrežo. Na vrath je stala iz bronja vltva quadrija. Mraz me je spretelel. Spomnil sem se vseh grozot prejšnjega dne, ko sem moral stati sredi arene in boriti se z divjimi zvermi. Nekotide sem pospešil koraže. Trgovec s sužnji mi je potrepljal po ramu, kakor da je uganil moje skrivne misli.

— Ne boj se. Ti prideš sem. Jaz te bom branil.

Vstopila sva v mesto. Lepe, snažne ulice so naču pozdravile. Povsod so stali grški in jonski stebri, krasne marmornate plošče, poslopja iz rdeče opake, tu pa tam kip ali slavolok. Med hišami so bile nategnjene vrvi, na katerih pa so sušili siromašni ljudje ob lepem vret-

menu perilo. Od Dunava je pihal hladen vetrč. Vhod v pristanščo so obsevale baklje, ki so bile nekak morski svetilnik in so služile za znamenje bojnim ladjam, plovečim med otoki.

Bilo mi je, kakor da me je zanesla usoda v kako italijansko mesto. Tudi hodniki so bili tlakovani z velikimi štiroglatimi kamnitimi ploščami, kakor v italijanskih pristaniških mestih. Da nisem vedel, da je to Aquincum in da se razprostira nad menoi nebo starega veka, bi bil misil, da me je usoda zanesla v kako pristaniško mesto kje na zapadni obali Jadranskega morja.

— Pogum, dečko, vse bo dobro. Kmalu bova doma. Do doma je komaj nekaj rimskij stadij. Dom si pa odpočiješ. Tudi vina ti dam. Tople hrane dobis in ležal boš lahko do večera.

— Kaj namerava početi z menoj?

— Sem vprašal prestrašeno.

— Nič. Samo branil in branil te bom. Nočem, da bi te doletela kaka nezgoda. Dober dečko si.

Neznančev jezik se mi je zdej čudil. Takoj sem spoznal, da mu latinščina ne gre dobro. Vpletal je grške, egiptovske, hebrejske, asirske, starohaldeške in punske izraze. In čudno — razumel sem ga. Bilo je, kakor da je posvetila v moje nove možgane tajna lue.

Razumel sem razne jezike, ki so jih govorili v babilonski zmeščavi naši predeti, raztreseni po mestih, pokopani v pesku na dnu Sredozemskega morja. Ni bilo človeškega glasu, čigar skritega pomena bi takoj ne ugani. Kajti presell sem se bil v stari vek ne le telesno, marveč v meni se je bil razvilit duh mojih prednikov. Toda govoriti nisem znal. Bil sem kakor žival, pa njen pes in nič več. Pes ki skuša uganiti želje svojega gospodarja po premikanju ustnic in rok. In trgovec s sužnji ni ravnal z menoi zman kot z vestimi, pametnimi psom. Opetovanju mi je pozdrževal, ko sem se ustavil, ali pa je tlesknil z jezikom, češ, naj se požurnim. Sam menda ni vedel, v katerem jeziku naj govoriti z menoj. Ravnal je z menoj kakor z igubljeno živino, ki jo hoče zvabiti svojo stajo.

— Hrto, htro! Kmalu bo dan! — mi je prigoval in me vlekel za usnjene robe plasča. Pot je naču vedenja imino anufreja.

Hladen veter je pihal skozi odprtia vrata, opremljena z želesno mrežo. Na vrath je stala iz bronja vltva quadrija. Mraz me je spretelel. Spomnil sem se vseh grozot prejšnjega dne, ko sem moral stati sredi arene in boriti se z divjimi zvermi. Nekotide sem pospešil koraže. Trgovec s sužnji mi je potrepljal po ramu, kakor da je uganil moje skrivne misli.

— Ne boj se. Ti prideš sem. Jaz te bom branil.

Vstopila sva v mesto. Lepe, snažne ulice so naču pozdravile. Povsod so stali grški in jonski stebri, krasne marmornate plošče, poslopja iz rdeče opake, tu pa tam kip ali slavolok. Med hišami so bile nategnjene vrvi, na katerih pa so sušili siromašni ljudje ob lepem vret-

menu perilo. Od Dunava je pihal hladen vetrč. Vhod v pristanščo so obsevale baklje, ki so bile nekak morski svetilnik in so služile za znamenje bojnim ladjam, plovečim med otoki.

Bilo mi je, kakor da me je zanesla usoda v kako italijansko mesto. Tudi hodniki so bili tlakovani z velikimi štiroglatimi kamnitimi ploščami, kakor v italijanskih pristaniških mestih. Da nisem vedel, da je to Aquincum in da se razprostira nad menoi nebo starega veka, bi bil misil, da me je usoda zanesla v kako pristaniško mesto kje na zapadni obali Jadranskega morja.

— Pogum, dečko, vse bo dobro. Kmalu bova doma. Do doma je komaj nekaj rimskij stadij. Dom si pa odpočiješ. Tudi vina ti dam. Tople hrane dobis in ležal boš lahko do večera.

— Kaj namerava početi z menoj?

— Sem vprašal prestrašeno.

— Nič. Samo branil in branil te bom. Nočem, da bi te doletela kaka nezgoda. Dober dečko si.

Neznančev jezik se mi je zdej čudil. Takoj sem spoznal, da mu latinščina ne gre dobro. Vpletal je grške, egiptovske, hebrejske, asirske, starohaldeške in punske izraze. In čudno — razumel sem ga. Bilo je, kakor da je posvetila v moje nove možgane tajna lue.

Razumel sem razne jezike, ki so jih govorili v babilonski zmeščavi naši predeti, raztreseni po mestih, pokopani v pesku na dnu Sredozemskega morja. Ni bilo človeškega glasu, čigar skritega pomena bi takoj ne ugani. Kajti presell sem se bil v stari vek ne le telesno, marveč v meni se je bil razvilit duh mojih prednikov. Toda govoriti nisem znal. Bil sem kakor žival, pa njen pes in nič več. Pes ki skuša uganiti želje svojega gospodarja po premikanju ustnic in rok. In trgovec s sužnji ni ravnal z menoi zman kot z vestimi, pametnimi psom. Opetovanju mi je pozdrževal, ko sem se ustavil, ali pa je tlesknil z jezikom, češ, naj se požurnim. Sam menda ni vedel, v katerem jeziku naj govoriti z menoj. Ravnal je z menoj kakor z igubljeno živino, ki jo hoče zvabiti svojo stajo.

— Hrto, htro! Kmalu bo dan! — mi je prigoval in me vlekel za usnjene robe plasča. Pot je naču vedenja imino anufreja.

Hladen veter je pihal skozi odprtia vrata, opremljena z želesno mrežo. Na vrath je stala iz bronja vltva quadrija. Mraz me je spretelel. Spomnil sem se vseh grozot prejšnjega dne, ko sem moral stati sredi arene in boriti se z divjimi zvermi. Nekotide sem pospešil koraže. Trgovec s sužnji mi je potrepljal po ramu, kakor da je uganil moje skrivne misli.

— Ne boj se. Ti prideš sem. Jaz te bom branil.

Vstopila sva v mesto. Lepe, snažne ulice so naču pozdravile. Povsod so stali grški in jonski stebri, krasne marmornate plošče, poslopja iz rdeče opake, tu pa tam kip ali slavolok. Med hišami so bile nategnjene vrvi, na katerih pa so sušili siromašni ljudje ob lepem vret-

menu perilo. Od Dunava je pihal hladen vetrč. Vhod v pristanščo so obsevale baklje, ki so bile nekak morski svetilnik in so služile za znamenje bojnim ladjam, plovečim med otoki.

Bilo mi je, kakor da me je zanesla usoda v kako italijansko mesto. Tudi hodniki so bili tlakovani z velikimi štiroglatimi kamnitimi ploščami, kakor v italijanskih pristaniških mestih. Da nisem vedel, da je to Aquincum in da se razprostira nad menoi nebo starega veka, bi bil misil, da me je usoda zanesla v kako pristaniško mesto kje na zapadni obali Jadranskega morja.

— Pogum, dečko, vse bo dobro. Kmalu bova doma. Do doma je komaj nekaj rimskij stadij. Dom si pa odpočiješ. Tudi vina ti dam. Tople hrane dobis in ležal boš lahko do večera.

— Kaj namerava početi z menoj?

— Sem vprašal prestrašeno.

— Nič. Samo branil in branil te bom. Nočem, da bi te doletela kaka nezgoda. Dober dečko si.

Neznančev jezik se mi je zdej čudil. Takoj sem spoznal, da mu latinščina ne gre dobro. Vpletal je grške, egiptovske, hebrejske, asirske, starohaldeške in punske izraze. In čudno — razumel sem ga. Bilo je, kakor da je posvetila v moje nove možgane tajna lue.

Razumel sem razne jezike, ki so jih govorili v babilonski zmeščavi naši predeti, raztreseni po mestih, pokopani v pesku na dnu Sredozemskega morja. Ni bilo človeškega glasu, čigar skritega pomena bi takoj ne ugani. Kajti presell sem se bil v stari vek ne le telesno, marveč v meni se je bil razvilit duh mojih prednikov. Toda govoriti nisem znal. Bil sem kakor žival, pa njen pes in nič več. Pes ki skuša uganiti želje svojega gospodarja po premikanju ustnic in rok. In trgovec s sužnji ni ravnal z menoi zman kot z vestimi, pametnimi psom. Opetovanju mi je pozdrževal, ko sem se ustavil, ali pa je tlesknil z jezikom, češ, naj se požurnim. Sam menda ni vedel, v katerem jeziku naj govoriti z menoj. Ravnal je z menoj kakor z igubljeno živino, ki jo hoče zvabiti svojo stajo.

— Hrto, htro! Kmalu bo dan! — mi je prigoval in me vlekel za usnjene robe plasča. Pot je naču vedenja imino anufreja.

Hladen veter je pihal skozi odprtia vrata, opremljena z želesno mrežo. Na vrath je stala iz bronja vltva quadrija. Mraz me je spretelel. Spomnil sem se vseh grozot prejšnjega dne, ko sem moral stati sredi arene in boriti se z divjimi zvermi. Nekotide sem pospešil koraže. Trgovec s sužnji mi je potrepljal po ramu, kakor da je uganil moje skrivne misli.

— Ne boj se. Ti prideš sem. Jaz te bom branil.

Vstopila sva v mesto. Lepe, snažne ulice so naču pozdravile. Povsod so stali grški in jonski stebri, krasne marmornate plošče, poslopja iz rdeče opake, tu pa tam kip ali slavolok. Med hišami so bile nategnjene vrvi, na katerih pa so sušili siromašni ljudje ob lepem vret-

menu perilo. Od Dunava je pihal hladen vetrč. Vhod v pristanščo so obsevale baklje, ki so bile nekak morski svetilnik in so služile za znamenje bojnim ladjam, plovečim med otoki.

Bilo mi je, kakor da me je zanesla usoda v kako italijansko mesto. Tudi hodniki so bili tlakovani z velikimi štiroglatimi kamnitimi ploščami, kakor v italijanskih pristaniških mestih. Da nisem vedel, da je to Aquincum in da se razprostira nad menoi nebo starega veka, bi bil misil, da me je usoda zanesla v kako pristaniško mesto kje na zapadni obali Jadranskega morja.

— Pogum, dečko, vse bo dobro. Kmalu bova doma. Do doma je komaj nekaj rimskij stadij. Dom si pa odpočiješ. Tudi vina ti dam. Tople hrane dobis in ležal boš lahko do večera.

— Kaj namerava početi z menoj?

— Sem vprašal prestrašeno.

— Nič. Samo branil in branil te bom. Nočem, da bi te doletela kaka nezgoda. Dober dečko si.

Neznančev jezik se mi je zdej čudil. Takoj sem spoznal, da mu latinščina ne gre dobro. Vpletal je grške, e